VSAT darbuotojų ir PM kursantų
eilėraščių rinktinė

Be kaukės!

2021 m. ruduo

APIE TARNYBĄ, IŠŠŪKIUS, TĖVYNĘ

Jie – Pasieniečiai!

Eilinis rytas, aušta pamažu
Šviesa užvaldo erdvę ir gamta pabunda,
Kažkas į darbą vyksta iš namų,
Kažką po pamainos ir miegas gundo.
Toj kasdienybėj telpa viskо daug,
Kilnumo, ištvermės, drąsos ir noro
Atlikti pareigą ir ištarnaut
Lig išsvajoto generolo.
Jie – ir merginos geltonais plaukais,
Sutinkančios svečius kontrolės punktuose,
Jie – ir vaikinai rūškanais veidais,
Suguldę pažeidėjus ruožo dulkėse.
Jie budi žemėje ir danguje,
Jų rasi jūroj, pievoje, miške
Ir oro uoste, ir laive,
Jie būna net traukinyje.
Jie vaikšto, plaukia, skraido ir važiuoja,
Kai šventčia – himną sudainuoja
Ir kas gi jie – šitie geriečiai?
Jie – šaunūs mūsų Pasieniečiai!

(aut. Raimondas Miknevičius)

Darni komanda

VSAT permainos pilnam tempe, bėgioja visi aplinkšėlte,
Darbai nusėda ekrane, na o rašiklis jau antrame plane.
Žandai raudonio glėbyje ir dažnas prakaitas visų veide,
Limonadas sukas mintyse, tačiau vanduo tik kliuksi skrandyje;

Diena pilna susitikimų ir tokių prasmingų kavos gėrimų,

Prie Virgaudo durų labai irzlu, jis neįsileidžia čia visų.
Karšta diena iš visų prasmių, pavaduotojai ūžia abu kartu,
Pavargo liaudis nuo darbų ir nelegalų nesibaigiančių srautų;
Plykstelėjo žiežirba staiga, konfliktas virto nevaldoma jėga,
Uniforma lyg tramdoma dama, tokia mūsų pareigūnų sunki dalia.
Tad susėsime kompanija sena, problemą spręsime sąžine ramia,
Nebent Vyriausio Vado užklupti staiga, sprendimą rasime net ir nakčia;

Ir štai darbai jau nuveikti, gerų akių žvilgsnio lydimi,
Veido grimasų kažkiek paveikti, šypsosi mūsų draugai visi.
Ir liksime tikrai komanda mes stipri, kurios galia tikėt turi,
Tad tarnyboje liksime visi, nes vienija mus Lietuvos tikslai bendri!
(aut. Raimundas Matulis)

Minutės Rimas be pavardės DELFI žinios

Gyvenimas pasienyje – tai ne maskarponė
„Latvijos ir Baltarusijos sieną neteisėtai bandė kirsti 23 žmonės“
Neaišku ar viskas buvo gerai padaryta
„Briuselis migracijos klausimu neįvardija svarbiausio dalyko“
„Briuselis kviečiasi ambasadorius pokalbiui: tonas dėl migrantų keičiasi“
Tikėkimės, kad tuo viskas ir baigsis čia.
(aut. Anonimas)

Be kaukės...

...Rikiuotėj buvo pasakyta,
Kiekvieną mielą dienos rytą:
- Namie palikite jausmus,
Žiūrėkim priešui į nasrus.
Bet kaip tai padaryt –
Užuojautos kartėlį tą praryt?
Pečius surėmę visi ant sienos,
Kad nepraeitų anei vienas,
Ar karštis alinantis bus,

Ar šaltas vėjas ir lietus
Draskys mums veidus ir akis...
Ir žodžio niekš nepasakys,
Koks krūvis pareigūnams buvo,
Kai širdį draskė verkiantys vaikai,
Jie juk ne mūsų, tu sakai?
Bet kaukė krenta, ar matai?
Kiekvienas matėm tas akis
Išvargusios, kurios jau nieko nesakys...
Ir ašara nurieda, padėt jiems negali,
Šitam sunkiam pragaro kely...
(aut. Vaida Šavdinienė)

Vėjo bučinys

Šilta, gera, saulės spinduliai,
stogas virš galvos neblogas.
Mama, tėvelis ir draugai,
šeima ir darbą dirbęs žmogus.

Ten, kaip visur yra bėdos,
ir skurdas, ligos vis kamuoja.
Gal kartais ten be paliovos
tavo gimtus namus niokoja.

Bet ten yra gimti namai,
tu augai ten, mylėjai ir svajojai.
Ten tu sapnus spalvotus sapnavai,
tradicijas ir papročius visus žinojai.
Ir, kas turėjo tokio atsitikti,
kad ryžaisi palikti tu gimtinę?
Kas pastūmėjo iš namų išvykti
ir savo praeitį paslėpti į skrynią?

Ir sėdi žmogus karštoj palapinėj,

be artimų, be laisvės, be draugų.
Sugrįžti neketina į gimtinę,
nors palapinėj irgi nesaugu.

Žinok, žmogau, kad nepakeis tau niekas,
tavo buvimo savimi ir pas save.
Tavo gyvenime gili žaizda tik lieka,
ir tavo vėjo bučinys, bet tik sapne.

(aut. Galina Sinkevič)

Takelis

*Pražilęs **pasienio** takelis*
Išmirkęs raudų tyloje
Nežino naktis, kokio gylio
Sargyboj sustingus tyla

Žvarbumas į kūną nusėda
Ir klausosi vėjo krypties
Kaip nerimas dalgį galanda
Kaip traška šaka ant ugnies...

Tegu, tenutils abejonės
Te aušta aušra pamažu
Pasienio takelį nušviečia
Vilties spindulys neramus...

(aut. Loreta Garlienė)

Prigimtiniai pasieniečiai!

Atsidavę darbui kūnais
Vėl tarnauja, stebi, budi...
Prigimtiniai pareigūnai
Nugali didžiausią kliūtį.

Patruliuojant visko būna –
Mums pavojaus neišvengti,
Bet išvyksta pareigūnai
Į tarnybą kaip į šventę.

Ištvermė, drąsa, kilnumas
Veda mus į amžinybę.
Tikras krašto apgintumas
Stiprina didžią valstybę.

Ateitis garbingai šviečia
Ir sušildo gimtą plotą.
Prigimtiniai pasieniečiai,
Mes – Tėvynės patriotai.

Lietuvaičiai, kas kur gimęs,
Šlovinsime laisvės mintį,
Juk prisiekėme visi mes
Saugoti, padėti, ginti!

(aut. Aleksej Trimailov)

VSAT

Tarnyboje – visi kartu ir atskirai,
Su uniforma ar kasdiene apranga:
Pareigūnai, vadai, pavaldiniai,
Tarnautojai, darbuotojai, eiliniai, sargai –
Visų skirtingos užduotys, darbai,
Tik tikslas vienas amžinai –
Ginti Sieną, Tėvynę, Namus
Už mūs protėvius, tėvus, vaikus, anūkus,
Už Laisvę gyventi toj Lietuvoj, toj Europoj,
Kur lietuvių tapatumą niekas nenukarūnuoj!

(aut. Anonimas)

Lietuvai

*Šiandien alsuoju **Lietuvos** aš laisve,*
Kuri kaip motina apglėbusi mane
Ir saugo, gina, duoda saldų vaisių,
*O aš nesibodžiu **apginti** Ją!*
Dėkojai Jai už žemę ir tvirtumą,
Už tai, kad auga manočia vaikai,
Dėkoju Lietuva - už miško rūbą,
*Už **sodą pilną** žydintį rytais...*
(aut. Loreta Garlienė)

APIE KARANTINĄ, KAUKES, NEŽINIĄ

Koronoliacija

Sustojo laikas, sustojo pasaulis,
Ne sekundei, ne minutei, ne valandai.
Tik bėga mintys, skrenda tik paukščiai už lango,
Alsuoja vienatvė – duonos riekę atkanda,
Įtemptos ausys ilgisi balso artimo saujoj.

Sustingo laikas, sustingo pasaulis,
Ne sekundei, ne minutei, ne valandai.
Tik nedingo ryšys ir saulė dar šviečia už lango,
Pulsuoja širdis – ritmas skaičiuoja nežinomybės apgaulę:
Gyvenimas ar Mirtis tau šnopuoja į veidą už lango?
(aut. Anonimas)

Letargas

Kraujas be karūnos,

Siela neatpažinta rūbo,
Tavo kūnas – liūnas –
Širdis dvivožtuvė.
Žuvis kvėpuoja vandeniu,
Oru skrenda bitė,
Saulė gimdo apgamus,
Mėnuo – lunatikais tiki.
Kas nutiks vakar –
Rytmečio vakarą,
Jei amžiams pasaulis
Užmigs žiemą – ateičiai?

(aut. Anonimas)

Kovėdra-Kaukėdara

Be Kaukės prisėdu, viliuosi,
Kad vėjas nupūs negalavimus
Ar verksi, liūdėsi, dainuosi,
Ar skelbsi prie Seimo badavimus.

Vis tiek, tai vis tiek atkeliauja,
Kas sena, kas ilgu, kas nauja -
Vos išklišinosį ir griebia
Ir plonąą, ir storąą, ir riebią.

Kovidinė Kovo korona
Užbūrė, įtraukė – raudona.
O dieve, o dieve – vėl juoda!
Ir kąą gi vakcinos mums duoda?

O duoda – pasaulinį mastą –
Vėl krizė korizinė bręsta
Ir šokteli kainos pasiutę
Tą vienišą šokį – POLKUTĘ.

(aut. Danutė Ūsaitė)

Monų monai – nusipirkau geresnę kaukę

RUDUO, Ruduo, ruduo
Kovidinis – Koronos.
Ir vėl lietus, vanduo
Ir vėjų apkalbos lyg monuos.

Pasemkį to, pridėk ano
Pridenkį nosį, ausį,
Gal išgirdai ką ne iš to
Ir rudeniui – susiraukšlėjusį Bobausį!

Pagerinkime padėtį –
Gerą mašiną – kiekvienam!
Bet grįžiamės į ateitį
Ogi pasaulis mums – bim bam.

Tai akiniai, tai Kaukės,
Tai staugiantis ruduo.
Pagerinkime padėtį! -
Kaip nuo žąsies vanduo...

Kovidinės koronos –
Būreliai – mitinguotojų...
Vėl viskas Kaukių monuos
Jau be dievybių – išvaduotojų.
(aut. Danutė Ūsaitė)

Kaukių balius I

Paimsiu šiandien kaukę šią,
Spalvotą, neraštuotą,
Gal pamanys, kad su nauja,

Kaip susiruošusi į puotą...

Po kauke aš esu drąsi,
Ten šėlsta mano juokas.
Jis sukas valso sūkury,
Apgirtęs lyg apuokas.

Po kauke viskas čia kitaip,
Pasaulio kitos spalvos,
Nes mokame gyvent tik taip,
O ir papuoštos mūsų galvos...

Ir kaukių baliai nesibaigs,
Kasdien nešiosim kaukę naują,
Matuos, aptarinės vertes,
Kai oro trūks, nusiims į delną...

Senojoj spintoj kaukių daug,
Spalvų gausa net akį veria,
O jei be kaukės, atvirai..?
Nuogumo jausmas gėdą žeria...

Paklūstu jausmui būt saugi,
Tiesiu rankas į pačią pirmą,
Bet atvilnija gūsis iš toli,
Užstūmė spintą sena širma...

Šįryt likau be kaukės aš,
Su širmom nekovosiu.
Pasidažysiu ryškiai lūpas aš,
Be kaukės šypsnį dovanosiu :)
(aut. Rūta Čekienė)

Žmonės

Pasaulio žmonės, Valstybių žmonės,
Visi tie žmonės ir jų tūkstančiai veidų.
Kiekvienas savo veidą puošias
Ir niekas čia tavęs neatpažins.
Jie tyli, verkia, šypsos, myli,
Jie pyksta, rėkia, džiaugias, myli.
Jie myli, tyliai, garsiai, myli...
(aut. Olga Pupštienė)

Kaukių balius II

Kaukes dedam kur papuolė,
Ką jos saugo nenutuokiam.
Vieną slepiam užanty,
Kita kabo panosy.

Kad ir kiek jų užsidėsi,
Tapatybės nepaslėpsi
Akys rodo, kas esi
Ir, kokios širdies esi.

Kaukės ant širdies nedėsi
Ir jausmų tu nepaslėpsi,
Nesvarbu, koks tu esi,
Kaukių baliuj mes visi.
Kada nors tas balius baigsis,
Keistas jausmas galvoje.
Norime gerai mes jaustis,
Pasirodo mes sapne.
(aut. Anonimas)

Be kaukės!

Žmogus savy taip uždarytas,

Bijai prieiti tu prie jo.

Be kaukės žmogų tu pažįsti,
O su – jo veidas kaip ne jo.

Veide tik akys rodo viską,
Ir šypseną, ir liūdesį žmogaus.

Visas pasaulis suglamžytas!
Su kauke tu, ar be jos···
(aut. Irena Demeško)

APIE GYVENIMĄ, VIENATVĘ, PAIEŠKAS

Gyvenimas – kas tai?

Gyvenimas – kas tai?!?
Intriga, meilė ar kova
Už ramų rytdienos dienoją,
Kai nežinai, kokia malda,
Tu pasitiksi sekantį rytoją.

Gyvenimas – kas tai?!?
Ironija, viltis ar džiaugsmas
Tau duotą gyvastį pratęst...
Ar tai tik begalinis skausmas,
Kuris dejonėse nuskęs?..
Gyvenimas – kas tai?!?
Istorija, sakmė ar mitas
Užgriuvusių problemų sūkury,-
Ar tai tik išsaukiantis blefas,
Kada svajonės neturi?..

Gyvenimas – kas tai?!?

Likimas, laimė ar tuštybė,
Praradusi bet kokią prasmę,-
Ar tai tik laiko būtinybė
Išaiškint žmogui savo esmę.

Gyvenimas – kas tai?!?
Gamtos išdaiga ar kūryba,
Kuria gali pasigrožėt,-
O gal tai tavo galimybė
Ir savo tašką sakiny padėt?!?
(aut. Artūras Čeida)

Rimtai

Gyvenimas – tai darbas ir namai,
Pirmadienis – rugsėjis, saulė, lapai ir vaikai,
Antradienis – dokumentai, lentelės, parašai... ir mintys apie tai,
Ketvirtadienis?! Negali būti! Jau?? Taip greit? Tikrai?
Penktadienis – prastai. Darbai, darbai, darbai...
Sprendimai, aktai, nutartys, planai...
Savaitgalis – tėvai, vaikai. Jau spalis? O rimtai?!
Kiek pesimizmo... liūdesio... Juk nėra taip blogai!
Gyvenimas (su kaukėm ar be kaukių) – tai darbas ir namai.
(Aut. Loreta Gimbickienė)

Gimtasis miestas

Kaip mielas ausiai tas gimto miesto triukšmas.
Tai net ne triukšmas, o didi melodija.
Įsiklausykį jo garsus.
Ir širdyje pajusi tu tą dangišką harmoniją:
Štai čia žmogus praėjo,
Lyg smuikas pračiulbėjo,
Štai ten pragžė mašina –
Lyg jo pradėtą taktą tęsdama...

Kaip viskas dera ir vieton sustatyta
Tam begaliniam džiaugsmo šurmuly.
Tave jis sveikina kas rytą,
O vakarais palieka virpuly...
O mieste, mano gimtas mieste,
Aš noriu pasakyti ačiū tau
Už tai, jog tu esi,
Nes be tavęs nebūtų mano „aš“,
O mano mūza būtų nebalsi...
(aut. Artūras Čeida)

Tylos aidas

Prisisemsiu į burną tylos
Ir niekas paslapties nežinos,
Kurios nėr pradžios anei pabaigos,
Gal tik kas jos kvapą užuos...

Kam spėlioti be atvangos,
Jei sugebi tik skubėti keliuos,
Kelias skirtas ne vien tikslui pasiekti,
Bet ir keliauti vardan savy tylos...

Abejonės kamuos, nerimas apjuos,
Bet turėsi suprasti galop,
Jog esi ne dėl triukšmo ar tik aistros –
Gimei, kad išgirstumei aidą tylos...
(aut. Anonimas)

Langas

Langas būna paprastas
Ir būna apgaulingas.
Manai, kad viskas prarasta,
Bet šįkart tai klaidinga.

Įjungsi šviesą kambary, -
Ir aktoriaus povyzon stosi.
Bet tikžiūrovai aklini,
Ir pats sau vienas plosi.

Išjungsi šviesą kambary, -
Įlįsi prieblandai į globą.
Stebėsi viską prieš aky
Ir tyliai krausi lobį.

Langas būna paprastas,
Bet būna ir klaidingas.
Už jo esi nematomas, -
Be jo esi mirtingas.

Bet langas – tiktai stiklo lakštas,
Ribojantis žmogaus dvejybę.
Kiek daug tereik, kad trekšteltų –
Ir dingtų asmenybė???
(aut. Artūras Čeida)

Joninių vėjyje

Joninių vėjų vėjas –
Medžių lapija kalbėjos.
Mažas rainas katinėlis
Po mašinos kapotu kniaukė –
Šaukės pagalbos, ieškojo globėjos...

Rimo nenurimo vėjas –
Medžiai toliau šnekėjos.
Tik maža negyva bitutė
Sušluota semtuvėlin –

Patekus šiukšlių dėžėn tylėjo...
Lietuvos – Olandijos margos vėliavėlės
Plevėsuoja gatvėse, vėjų vėjyje.
Beatričė – Nyderlandų vienišа karalienė
Be karaliaus, be paparčio žiedo, apsupta dėmesiu –
Lietuvos liaudžiai šypsojos čia viešėdama...

Išlaisvintas pilkas katinėlis –
Laikų vairuotoją kiemo vaikai perspėjo,
Išvaduotas mažylis vėjyje
Toliau gailiai verkė, miauksėjo –
Vėl paliktas vienišas be jokio globėjo...

Po kelių dienų, Lietuva atsigrožėjus,
Vienišа Beatričė namo išskubėjo.
Liko fotografijos, margos vėliavėlės,
Kažkur prisiglaudė mažas katinėlis –
Medžiuose nurimo vėjų vėjas...
(aut. Anonimas)

Rytas prie Aušros Vartų

Kai vienišі, bet ne vieni,
Tamsiausiam savo kambary,
Kaip vilį deginam degtuką,
Šviesa užlieja namą medinuką.

Rankas sunėriau sau ašant krūtinės,
Kaimynas siūlo dar degtinės.
Stebiu ką sako, garsas nepasiekia,
Stiklinę pakelia ir duonos dar atriekia.

Nelaukiu ryto, nes parodys viską,
Manam dugne tik ašaros čia tviska...
Galiu suverti krištolo karolius,

Ir pievoj vasaros išpuošti lauko tolius.

Norėčiau likti ten. Šviesioj palaukėj,
Kur žiogas ir ramunė ilgaplaukė.
Bet tarsi pančiais apraizgytas kūnas minga,
Girdžiu senus sapnus, kur gėriu sninga...

Stipri ranka supurto mano petį,
Sunkiom blakstienom aš atmerkiu akį.
„Pabusk! Sušalsi!"- šaukia man praeivis,
Aš pavargau keliauti kaip keleivis.
Pažiūriu į akis praeivio, švarią sielą,
Ir duodu pažadą aš šiandien sau dar vieną:
Rytoj virš Aušros Vartų saulė patekės,
Pradėsiu vėl gyvenimą aš nuo pirmos raidės...
(aut. Rūta Čekienė)

Malda

Padėk, varge, surast žmogui žmogų,
Kad tik žmogus žmogui nebūtų vergas.
Padėk, varge, surast žmogui žmogų,
Kad tik žmogus žmogaus nepaliktų varge.
Padėk, varge, surast žmogui žmogų,
Kad tik žmogus nepamirštų žmogiško vargo.
Padėk, varge, atrast žmogui žmogų,
Kad tik žmogus žmogui nebūtų vargas!..
Padėk, pritekliau, surast žmogui džiaugsmą,
Kad tik žmogus žmogui nebūtų skausmas.
Padėk, džiaugsme, surast žmogui žmogų,
Kad tik žmogus žmogaus nenutrenktų kaip griausmas.
Padėk, džiaugsme, surast žmogui laimę,
Kad tik išgirstų žmogus žmogaus šauksmą.
Padėk, laime, atrast žmogui žmogų,
Kad tik žmogus žmogui neštų tik džiaugsmą.

(aut. Artūras Čeida)

Kodėl?

Kodėl vis dar noris pabūt
Vaiku, jaunuoliu,
Sugrįžt nors trumpam
Ten, kur buvo viskas bim bam...

Kodėl kartais norisi
Nepabust iš sapnų,
Nes ten tu buvai -
Laimingas tikrai.

Kodėl noris pabėgt iš namų,
O pabėgus sugrįžt atgalios,
Nes niekas neįvyks
Be tavo valios.

Kodėl, kai tau sako:
Daryk taip, o ne kitaip –
Tu darai, o vidus
Prieš inasi visaip.

Kodėl veidrody
Tu senas beveik,
O sieloj nerimsta širdis
Ir baras su protu dar vis.

Į visus „Kodėl?“
Atsakyki sau: todėl,
Nes amžių jau nugyvenai
Ir gali džiaugtis tuo, ką matai.
(aut. Dovilė Sabaliauskienė)

Paradoksas

Kaip greitai keičiasi gyvenimas,
Kaip greitai keičiasi žmogus...
Atrodo, ką tik gimęs,
O štai ir vėlį vaiką panašus...
(aut. Artūras Čeida)

Žmogaus keliu

Kai aš išeisiu...
Tu nematysi
Mano svajingo žvilgsnio, mėlynų akių,
Aš nepajusiu, neišvysiu
Rudens grožybių bei spalvų.

Kai aš išeisiu...
Tu neišgirsi mano balso
Ir jo tembro nuotaikų kaitų,
Bet šis pasaulis pilnas
Nuostabių garsų
Ir niekas nepakeis jų dėsnių
Žaismingumo ir trenksmų.
Kai aš išeisiu...
Nieko nepakeisiu,
Kas buvo – liks ir egzistuos toliau.
Žmonių gyvenimo proceso
nesustabdysiu,
Nebent išliksiu
Kažkieno dar atminty...
(aut. Dovilė Sabaliauskienė)

APIE DRAUGYSTĘ, MEILĘ

Audra virtuvėje

Audra virtuvėj – čia matytas vaizdas,
Kai puodai rūksta, bet ne gaisras!
Tai tik savoj stichijoj sukas Moteris!
Geriau stebėti ją pro praviras duris...
Lentelės ąžuolinės ir daržovių spalvos,
Prijuostė jos žalsva „Toscanos kalvos“
Su šypsena kapoja ji daržovę vieną,
Po to peiliukas sminga į kietoką sieną :)

Lengvu kaip valso šokio žingsneliu,
Ragauja padažą mažuoju piršteliu,
Nosytę suraukia, kažko dar trūksta...
Šlakelis vyno Riesling, puodai dūksta...

Garai kaip kamuoliniai debesys ryte,
Subrendęs skonis ir sėkmė marinate.
Ir užsimiršusi niūniuoja tyliai dainą,
Apie labai laimingą moterį dar vieną...

Negirdi net kaip durys pačios atsidaro,
Nes tuo metu salotose ji tvarką daro.
Tik ant liemens pajutusi švelnias rankas,
Išgirsta: „Laba, mažiuk, o vakarienei kas?“

Ne Riesling vynas griežia pirmą smuiką,
Ne prieskoniai ir ne puiki mėsa.
Tai du jausmai, kurie susipina į vieną,
Ir tai vadinama gyvenime – darna...
(aut. Rūta Čekienė)

Meilės prasmė

Meilė – tai mokėjimas suprasti
Netgi slegiančioj aplinkumą tyloj.
Meilė – tai mokėjimas atrasti
Grožį net pačioj blogiausioj ydoj.
Meilė – tai mokėjimas atleisti
Skausmą, neviltį, kančias.
Ir, kai reikia, nusileisti,
Kad galėti džiaugsmo pergalę atšvęst.
Meilė – tai širdžių susiliejimas,
Kupinas neblėstančių jausmų.
Meilė – tai aistros žaidimas,
Trokštantis saldžių geismų.
Laimė – tai mokėjimas mylėti.
Laimė – sugebėjimas mylėti.
Vardan meilės savo „aš“ netekti,
Kad tik meilei dėmesio užtektų.
(aut. Artūras Čeida)

Jei nori ...

Jei nori – spindulius surinksiu,
Jei nori – žolę nušienaut galiu...
Jei nori – aš galiu šypsotis,
Ir dar galiu pabūti kuo galiu:

Jei nori – šįryt Moterim pabūsiu,
Dienoj dar Drauge, vakare Žmona..
Jei nori – marškinius pasiūsiu,
Kad nesušaltum, greit žiema...

Jei nori – švelniai apkabinsiu,
Tik murkt nemoku, čia bėda...
Jei nori – tyliai padainuosiu,

Nes uždainavus – šypsais visada...

Jei nori – viską tau sukursiu,
Pasaulį, meilę, verslą ir namus.
Ir tai darysiu kantriai, nebambėsiu,
Nes man smalsu kaip viskas bus.

Jei nori – nežinau, ar Šito nori.
Mes mylim tiesą ne visi...
Iš keičiam jausmą į komfortą,
O finišas tas pats - nuogi, basi...

Jei nori – vėl tyloj pabūsiu,
Tik neprašyk tu būti kuo nesu...
Nes pasimesiu ir matyt uždusiu,
Ir niekad nebebūsiu kuo esu...
(aut. Rūta Čekienė)

Saulė

Nupiešiu tau Saulę ant nugaros
Ir tavo stuburas skausmo nebejaus,
Galėsi ne tik plaukti, bet ir mylėtis,
Saulės spinduliai tavimi grožėsis.

Sakai, gal kiek susidėvėjo tavo stuburo diskas,
Bet Saulė teka per amžius ir tviska,
Jai patinka dalintis šiluma, rankomis liesti viską,
Jos užduotis – pažadinti, įkvėpti Žemėje gyvybės ciklą...
(aut. Anonimas)

Coq au vin

Vištiena vyno padaže – tai tik patiekalas, deja,

Apgaudinėti ir laimėti – slidu tokiu keliu ėjėti.
Funikulierius kelia tave manyti mintyse:
Tu tik juokavai – o ji galėjo svajoti rimtai.
Ar tu laimėjai?
Deja, ne!
Paskutinis žodis – koketės posme!
(aut. Anonimas)

Laumė

Ant lūpų kraštо – mažas spindulėlis,
Plaukuose siautė vėjas susivėlęs.
Akis primerkus...saulė čia laimėjo,
Pavasaris į ausį jai kažką kuždėjo...

Lengva kaip drugio sparnas suknele,
Su šypsena, kad gali būt drauge.
Ilguose pirštuose su spinduliu jį žaidė,
Ko troško... darė tai, ko geidė.

Ir laiko takto kantriai neskaičiavo,
Nes širdyje turėjo tiek kiek gavo:
Jausmų paletę, atjautos ir meilę,
Kurią po smilių bėrė tarsi laimę.

Per pievos taką, per svajonių šilą,
Atklysta kartais aidas į gimtinę,
Tas tylus tembras ją labai ramina,
Ir ilgesys per sielą nuvilnija...

Nuvijus saulę, spindulį nustūmus,
Gražiom akim ji pažvelgė į rūmus...
Žiedai nakty susiglaudė, tuoj lis,
Ji tyliai užsklendė sunkias duris.

Kad rytas to, kurio taip laukia,
Kaskart, per taip pažįstamą palaukę,
Surinks po gurkšnį ir atneš prie kojų,
Dar naują nepažįstamą rytojų...
(aut. Rūta Čekienė)

Tobulumas

Kai Saulė susijungia su Mėnuliu
Kai Žemė kalba su Dangum
Kai Šaltis susitinka su Karščiu
Kai Lietus lenktyniauja su Sausra,
Kas tada įvyksta viršuje?

Kai Moteris susilieja su Vyru
Kai jų Širdys į Dangų pakyla
Kai Ugnis ištirpsta Lede
Kai Vanduo plaukia akių Džiaugsme,
Kas tada įvyksta viršuje?

Kas žino? Kas niekad ten nebuvo ar,
Kas ne kartą patyrė nuostabų vaizdų gausumą?
Kas atsakys? Kas Tiesai pažvelgs į akis?
Ar tai – Stebuklas, ar tik natūralus Užaugimas?
Tu – iš naujo gimęs...Pasaulis Meilėje – tobulai atgijęs...
(aut. Anonimas)

APIE GAMTĄ, LAIKĄ:

Kai žemę siekia skruostais obuoliai

Kai vaisiais linksta šakos,
Ir žemę siekia skruostais obuoliai,
Žadi, kad rudeniop nešals man rankos,
Kad šildysi – laikysi kaip laikei.

Kai žolę žalią dar rudens gaiva užkloja,
Ir guolius žiemai renčias vabalai,
Girdi kaip tolumoj šuva suloja,
Tik garsą atneša vis slogesni aidai.

Kai gėlės susiraizgo pynėm,
Ir šilumą išleidžia ežerai,
Supiesi nuo drėgmės pakrypusiom supynėm,
Stebi – kvėpuojant smilksta iš burnos garai.

Kai vakarais žiogų balsai nutyla,
Tilyn arimai, pievos ir kiemai,
O debesims lietaus dažniau pakylant,
Klausai dainos, kurią tau sukuria lietaus lašai.

Kai sluoksnį pirmą – antrą ant savęs rengiesi,
Ir jau nusipuošia kaimuos daržai,
Dėkoji už praeitą karštį ir viliesi,
Kad sparčiai vėstant – neatvės taip greit šilti namai.
(aut. Audronė Bikulčienė)

O, Baltija!

O, Baltija!
Kokia grėsminga ir nepakartojama kartu!
Jos vėsuma gaivina mus,
Jos artuma tirpdina mūsų
Sielose tas žemiškas niekšybes...
Jos bangose tu pajunti tą jėgą –

Kuri vadinasi gamta.
O, Baltija! Kokia žavinga!
Ir nieko kito nesinori – tik čia,
Ant kranto, atsistoti ir gėrėtis...
Gėrėtis vandeniu žalsvai melsvu
Ir putų srutom, paliktų audrų verpetais.
Klausytis vėjo ošiant virš bangų
Pamiršti viską, viską, kas aplinkui daros,
Ir pasilikti – ji ir tu.
(aut. Artūras Čeida)

Ruduo I

Ruduo sutinka mus kasmet
Niūrus – galingas,
Nepasikeis jis niekuomet
Tykus – grėsmingas!..

Jo vaizdas sukelia širdy
Tiek daug jausmų...
Kur pasislėpti? – Nerasi
Nei pats savęs, kitų!..
Aplinkui plika ir baugu,
Apnuoginta gamta.
Ir Žemėj daros neramu, -
Visur tokia tvarka.

Ką veiksi ar beveiksi,
Vis liūdnos mintys plaukia:
„Pasižiūrėkį tą alėją –
Ten medžiai savo tulžį lieja,
Apraudą žlugusią grožybę
Lyg šaukdamies visų vienybės
Kovoj su laiko amžinybe.“
(aut. Artūras Čeida)

Naktis

Naktis. Mėnesiena. Danguj blyksi žvaigždės.
Kaip gera. Ramu. Einu į save.
Ir nieko aplink. Tik medžių šešėliai
Savuoju apsiaustu apgaubia mane.
Vaizduotė atgyja, fantazija žaidžia
Ir pasakas sekti noris pačiam.
Apie gimtinę, motinos skraistę
Ir apie tai, ko nepaseksi kitam.
Ir plaukia it debesys mintys įvairios,
Ir liūdnos – kaip rūškaną naktį,
Kaip dieną – jos skaidrios...
Naktis. Mėnuo veržias į širdį.
Žvaigždžių nušviestas dangus.
Kaip kartais gera, jog niekš negirdi,
O aš išlieju savus jausmus.
(aut. Artūras Čeida)

Ruduo II

Ruduo jau veikia visa jėga
Ir vėjo gūsiai taria savo žodį.
Toks jausmas – lyg atėjo pabaiga.
Ir šaltis kužda tai į ausį.

Apnykęs vaizdas stovi prieš akis:
Nuplikę medžiai – šakų skausmas.
Ir lapai, vėtros nešami,
Migla žemelę gaubia...

Lyg sapnui ruoštųsi gamta,
Tokiam ilgam, kankinančiam,
Ir sniego baltojo našta

Ji patalą bešildanti...

(aut. Artūras Čeida)

Naktis...

Naktis, kokia gražitu savo tylumoj,
Kai čiulba paukščiai, praneša nt pavasarį atvykus,
Kai miestas miega nugrimzdęs visumoj,
Kai gėlės neša meilę tik pražydus...
Naktis...Kaip gera ir jauku,
Po tavo skraistėm pasislėpus,
Pasijunti mažu vaiku,
Šešėlį savąjį apglėbus...
Naktis... Tu laiką sustabdai ilgam;
Gyvenimą naujai traktuoji.
Nenusileisi tu kitam:
Kaip karalienė savo įsakus diktuoji.
Ramybės įsčiose palaimą tu neši
Ir vargšą žmogų paimi į savo globą...
Naktis... tave pakeis diena naši,
Nes rūpesčių bus milijonai...

(aut. Artūras Čeida)

Dėkoju eilėraščių autoriams už pasidalinimą savo kūryba su bendradarbiais.
Tegul tai bus jūsų dovana kiekvienam iš mūsų artėjančių Šv. Kalėdų proga!

VSAT darbuotojų ir PM kursantų eilėraščių rinktinės sudarytoja
Komunikacijos skyriaus vyriaus. spec. Vesta Juozapaitytė

>>>>>>>>>>>><<<<<<<<<<<<